

вѣкъ представя езеро, което разчита на водитѣ отъ близкитѣ рѣки. Когато рѣкитѣ се вливатъ въ езерото, последното се разширява. Какво придобиватъ рѣкитѣ въ този случай?

Като ученици, вие трѣбва да знаете, че специфичната любовъ е невъзможна. Тя сѣществува въ съзнанието на човѣка, но не и въ съзнанието на природата. Отъ гледището на своя личенъ животъ, човѣкъ търси специфична любовъ. Единъ день, когато се издигне надъ личността си, той ще разбере, че такава любовъ не сѣществува. Да се стреми човѣкъ къмъ специфична любовъ, това значи, да отиде съ своята чаша при нѣкой изворъ и да иска да тече водата само за него. Изворътъ му казва: Тури чашата си въ мене, гребни си вода, колкото искашъ, и продължавай пѣтя си. Водата, която носишъ въ чашата си, е специфично за тебе. Обаче, останалата вода принадлежи на много сѣщества: на треви и цвѣтя, на мушици, на животни, на хора. — Ама азъ искамъ да течешъ само за мене, само азъ да се ползувамъ отъ твоята вода. — Това е невъзможно. Богъ е Любовь, която принадлежи на всички живи сѣщества. Благодарни за любовта, която въ даденъ моментъ се излива само заради тебе и повече не желай. Малкото благо, добре използвано, дава повече отъ всички блага въ свѣта, но неизползувани.

И тъй, дойдете ли предъ извора, не се стремете да съберете всичката му вода въ